

"Manifestarea publică a unei minți bântuite"

Apariția într-o publicație sibiană a articolului "Capitala culturală în cenzură" mi-a provocat, în primul moment, un sentiment de stinghereală.

Ca istoric de artă nu eram la curent cu existența la Sibiu a unui ziarist specialist de artă numit "Jos Cenzura" (neștiind care e numele, respectiv prenumele, din motive de ordin metodologic, îl voi numi în continuare "d-l Jos") cu atâta greutate încât să-i poată acuza în totalitate pe artiștii sibieni ca fiind "blocați în clișee și lipsă de inspirație".

Am citit articolul, întrebându-mă dacă d-l Jos este adeptul criticii de artă neostructuraliste sau doar un fan al conceptualismului. Mă întrebam ce bibliografie și ce surse de informare are. Am trecut cu o condamnabilă ușurință peste greșelile gramaticale și de sintaxă practicate de d-l Jos, considerând că nu aceasta este partea sa tare, că un ziarist astfel configurat nu trebuie neapărat să stăpânească mijloacele de exprimare ale limbii române și, în concluzie, unele erori îi sunt permise în favoarea ideii.

Pe urmă au început să apară îndoielile. D-l Jos pare să fi lipsit de la primele cursuri de jurnalistică în care se învățau ABC-ul și etica meseriei. Ideea folosirii sursei complementare de informare îi este total străină, iar modelul de adresare folosit pare prins pe undeva pe cheiurile Dâmboviței.

Revenind la esența articolului, acesta se referă la o expoziție de grafică a d-lui Sorin Tara, găzduită în prezent în pivnița Centrului cultural luxemburghez, expoziție care ar fi fost cenzurată de mine.

Inexact. Ca doctor în istoria artei și cercetător științific la Muzeul Brukenthal, nu am nici o dorință, cădere sau mandat să fac cenzură. Pentru păstrarea bunului simț și ca amic al organizatorilor, mi-am permis să le atrag atenția că

într-o casă care aparține în fapt Bisericii Evanghelice nu este recomandabilă organizarea unei expoziții care degajă atâta ură, obscenitate și xenofobie ca aceea a d-lui Tara.

D-l Tara nu este atât de unanim recunoscut ca artist cum ar vrea să sugereze d-l Jos - citând-o pe d-na Liviana Dan - critic de artă, ci un personaj care, deoarece împrăștie peste tot venin și noroi, contestând cu o agresivitate ieșită din comun orice valoare morală (societate, familie, religie, școală, biserică, stat, etnie, respect etc.), provoacă reacții contradictorii.

Blasfemia, jignirea, antisemitismul, xenofobia, textele provocatoare, obscenitatea, sexualitatea excesivă sunt "mijloacele artistice" utilizate de d-l Tara pentru a-și realiza lucrările de un infantilism debordant. Compoziție, perspectivă, ecleraj, acord cromatic, echilibru, plasticitate par a fi noțiuni de mult uitate de acesta.

I-aș fi recunoscător d-nei Liviana Dan dacă ar putea explica "valoarea artistică" a unui panou care nu cuprinde decât textul "Trădătorule, suflet pierdut, mai așteaptă nitzel și-am să vin să te f..". Asta la adresa unui om care l-a ajutat enorm pe d-l Tara, susținându-l în mod dezinteresat atât logistic cât și financiar într-o lungă perioadă a studenției. Ar fi pentru dânsa un superb exercițiu de logică, de estetică și de morală.

Poate doar "mințile bolnave ale unor indivizi lipsiți de imaginație și de toleranță" nu înțeleg demersul artistic al d-lui Tara, cum se declară în articol. Nu cumva, în fapt, este invers? Și de fapt avem de-a face cu manifestarea publică a unei minți bolnave și bântuite.

Pentru a vă forma o părere, vă invit să vizitați expoziția de la "Kulturcafe", din Piața Mică. **Dr.hist.art. Andrei KERTESZ**